

[Ninn-Hansen.]

ser man det som en helhed og i forbindelse med det emne, vi diskuterer i dag, så synes jeg, man må sige, at man fik noget positivt igennem. Vi undgik en omfattende konflikt, og det er noget væsentligt i sig selv, inflationsstakten blev formindsket, og konkurrenceevnen steg. Der var ved at ske noget rigtigt i dansk økonomi og også i forhold til beskæftigelsen. Det konservative folkeparti var aktivt for at medvirke til denne lovgivning, så den gerne gennemført, og det lykkedes altså også.

Den anden politiske handling, septemberforliget, er ikke blevet en succes. Statsministeren kan nok sige, at byggefagenes beskæftigelse og beskæftigelsen enkelte andre steder er blevet forbedret, men hvad har de forskellige kunstgreb, der blev foretaget, ikke kostet? Der er jo også tabere. Da debatten begyndte, sad begge taberne ved siden af statsministeren, nu har den ene forladt ham, nemlig økonomiministeren, og det er der ikke noget at sige til — nej, han er der alligevel, for septemberforliget har alligevel haft så uheldige virkninger for betalingsbalancen, at økonomiministeren nok hellere må gå ud ad døren om lidt og beskæftige sig med denne sag, for det er ganske nødvendigt, det er blevet hovedproblemet i dansk politik.

Finansministerens vanskeligheder i forbindelse med det store statsunderskud har vi jo flere gange drøftet i denne sal. Det, der blev resultatet foruden det, statsministeren fremhævede som noget positivt, er, at betalingsbalancen er blevet udsat for en voldsom risiko, og at vi altså har det store underskud på de offentlige budgetter, at vi ikke har orden i vor økonomi, og så kan man endda stille spørgsmålet, om den forbedring i beskæftigelsen, som statsministeren omtaler, er udtryk for noget varigt.

At septemberforliget ikke blev en succes, behøver selvfølgelig ikke at betyde, at de 5 partier har sørget for alle tiders fiasko. Det vil blive afgjort i de nærmeste måneder. Hvis de 5 partier nu opgiver at tilendebringe det, man aftalte, så må det være meget, meget svært at finde på undskyldninger. Jeg ved ikke, om statsministeren har nogen. Men i hvert fald kan man jo ikke henviser til, at det er oppositionens skyld, hvis ikke man gennemfører det, man burde

have kræfter til selv — 122 mandater havde man bag den aftale, der blev truffet, og som skulle gælde for en længere periode.

Det, der er det triste i denne sag, er både de mangler, man kan gøre op i øjeblikket som resultat af denne politik, men også den tvivl, der synes stærkere og stærkere at råde hos dem, der var partnere i forliget. Det må vel være et udtryk for denne tvivl, når socialdemokratiet anser det for nødvendigt at orientere samtlige husstande her i landet om de forskellige undskyldninger, man har for ikke at have gjort det ene og det andet. Man har ikke ventet, til man havde de samlede resultater af den politik, som jeg dog troede var et hovedmoment i det, regeringen foretog sig, men har altså anset det for nødvendigt at henvende sig til samtlige husstande her i landet på dette tidspunkt med et sådant skrift. Når regeringspartiet selv er så stærkt i tvivl om gennemførligheden af det, man lagde op til i september, så har vi, der foreslog en anden politik, også ret til at have vore tvivl. Det konservative folkeparti er derimod ikke i tvivl om, at såvel økonomien som beskæftigelsen er afhængig af, at der føres en erhvervs politik, hvor virksomhederne får lyst til at investere, får mulighed for at opnå en fortjeneste igennem disse investeringer, så der banes vej for nye arbejdspladser.

Socialdemokratiets ordfører, hr. Auken, brugte en stor del af sin taletid til at nævne de mange ændringer, der er foretaget i arbejdsløshedslovgivningen. Er der nu grund til at fremhæve denne lovgivning så meget og så positivt i forbindelse med denne debat? De gennemførte lovændringer har jo haft de virkninger, at man mere og mere fjerner sig fra forsikringsprincipperne og dermed baner vejen for en fuldstændig ny arbejdsløshedslovgivning, hvor vi får én stor arbejdsløshedskasse omfattende alle. Det konservative folkeparti ser gerne en sådan løsning, men gør statsministeren? Gør socialdemokratiet det? Har man ikke virket på en måde, der fører til noget andet end det, man egentlig ønskede? Lovgivningen har vel også haft nogle andre virkninger. Dette at opnå en beskæftigelse kan efter disse lovændringer virke noget mindre tiltrækkende, end det er tilrådeligt, når man vil og ønsker at løse arbejdsløshedsproblemet.